

peegli ausa kuüingasale andeks, et suur emand armolikult mind waest mele tulletaks. Niinetub asju olin üksford wana laddunud issa tagga, warrast sallamasti käppanud. Wägga kunstlikud tööd. Miño abbiäsa watas saggedast iggatsedes kalli asjade peale; töusis mittokord sellepärast sõna wahheidamist ja jäggelemist majjas, siiski ei raatsind ma kallist warra Ermelinakesele anda. Sõlle ja peegli läkitasin lahkest süddamest kuüingliko emandale, kes ikka miño wasto armoline olli olnud.

„Lühhidelt tahhan sin sõllest räkida. Sesiänane sõlg ei olnud õbedast, waid ühhe ellaja luust tehtud, mis kallimaks arwatasse kui kulda. Se imeline ellajas ellab süggawal India maal, temal on teäna kirju nahk ja wägga magguis ais, mis kõik lomad rõemaks ja aiged terweks teeb. — Surreb ellajas, siis lähheb magguis ais luie sisse, kust ta ial ärra ei kau. Luust kunstlikult nikkerdatud sõlg paistis läbbi kui klaas, uilgas elledamast kui õbbe, walgemast kui lumi ja aises illusamast kui Maarjatorhi. Sõlle wäljapole kulle peale ollid leitud pildid, kujud nikkerdatud, kujude wahhel jooksid kuldwirud, sõrwad siäised ja puäsed. Keskpaika olli wägga teäst ülestehitud, kuida ennemuiste Kallewi, poeg Koewa jöel wähhil olli ja kolm raudride mehhed temale wöersil tullid. Kallewi, poeg istus kassi pösaikil kaldal, üks juurtega tükkis maast ülestistud luust olli södi wardaks, ja obbune södik warda otsas. Raudride mehhed tahtsid Kallewi, poega endale

abbimehheks palgata. Kallewi, poeg ütles: Estitels peame rammo katsuma, kas kolko sünnime? Ma ei wiitsi teie lõhetumate pärrast ülestõusta. Tõm, make mo söda warras jöest wälja, et nähha saan, kas wähfesi külles on? Raudmehhed ei jõudnud warrast ligutada. Kallewi, poeg kääkis neid liggemale astuda; töstis neid siis kolmekeste oma pahhema käe pihhule, wöttis parrema käe sõrmedega eesimese raudmehhe niindest kinni ja wiiskas kät rab, bades tedda mahha, et mehhe rinnuni ma sisse waus; teine waus suni, agga kolmandamale oli niisugguse matsu annud, et raudmees kaks sülda ma alla waus, ja auk weel tänapäwani Koewa jöe kaldal nähtawal on. Seal ei usaldanud keddagi pikkemalt Kallewi poega kaua affata sobbima. Sedda, mis sõnaga täielikult ei jõua ärraselletada, olli pildi kombel illusast sõlle peale tehtud, ja kirri pildi ümber aitas luggu tähhentada.

„Kuulgem siis weel lühhidelt kalli peegli luggu! Klasi affemel olli üks wägga selge illus kiwi, mis krüstalliks kutsutakse. Sesiänane peegli klaas olli ni selge, et mitine pennikoorma pealt kõik fenna sisse paistis, olgo päwal ehk õsel. Jah, ellajate salla mõttedki wöis offaw film peegli klasis ärranähha. Tuhtus watoja näo peal middagi wigga ehk kae-tippufest filma peal, kõik kaddus peegliäse wadates ärra. Peegli raam olli ühhest puust tehtud, mis Tarto, ja Turgi, ma rajja tagga kaswab, ja kuhhu ial ei tõuku egga jahho, foi sisse ei tulle.